

JURRASSIC PARC

BOVEN-CORANTIJN SURINAME

Tekst: Arnout Terlouw – Foto's: Chris Chew & Arnout Terlouw

De Boven-Corantijn vormt voor een groot deel van zijn loop de grens tussen Suriname en (Brits) Guyana. De rivier wordt gekenmerkt door talrijke eilanden, vertakkingen, stroomversnellingen en grote rotsen en is op sommige stukken kilometers breed. De rivier is hier heel anders van karakter dan de benedenloop van de Corantijn tot Wonotobo Falls, een natuurlijke barrière. In 2017 had ik al even mogen proeven van de mogelijkheden hier, dit keer (na twee uitgestelde trips vanwege corona) zullen we 11 dagen verblijven in dit afgelegen junglegebied, een geweldig en spannend vooruitzicht!

Wat zou hier allemaal zwemmen?

Een groene deken...

Vervaarlijke gebitten...

Ons kleine chartervliegtuigje.

Beresterke rivier peacock bass.

Op alles voorbereid.

Grote, hele grote roodstaartmeervallen.

Een klein chartervliegtuig brengt ons naar Amatopo, een klein inheems Trio-dorp midden in de jungle. 1,5 uur lang zien we niets anders dan een groene deken onder ons, af en toe onderbroken door een zilver lint van een rivier of stroompje. De landing op de korte grasstrip verloopt soepel, en het halve dorp is uitgelopen om ons te verwelkomen. Na alles richting de boten te hebben gesleept gaan we op weg naar ons eerste kamp, op een kleine drie uur varen. Tijdens de vlucht had ik al gezien dat de meeste waterlopen er aardig bruin uitzagen en ook hoog zo leek het. Ik schat dat de rivier nu zo'n 1,5 meter hoger staat dan de vorige trip in 2017... en toen stond het water al (veel) te hoog voor het mooie. Het is nu eind oktober weliswaar de droge tijd, maar Suriname heeft afgelopen zomer te kampen gehad met de grootste overstromingen ooit. We zullen het er mee moeten doen, hopen dat het water nog wat zal zakken... de kleur van het water is gelukkig niet al te troebel, de zon schijnt en we staan te popelen om te gaan vissen! Het doel is roodstaartmeerval van (wereld) recordformaat, tijgermeerval, maar ook zeker anjoemara (wolf fish) en peacock bass. Voor die twee laatste vissoorten is laag en liefst helder water essentieel... we zullen zien.

Ons mini-strandje... het zou nog kleiner worden!

VEELBELOVEND BEGIN

Terwijl we met de twee lange boomstamkano's de rivier af varen, genieten we van de overweldigende natuur om ons heen en zien (en horen) al snel de eerste paartjes felgekleurde ara's overvliegen. We zien zelfs een tapir die snel het groen in verdwijnt. Halverwege de middag zien we een piepklein strandje opduiken en daar blijkt onze kampplek te zijn. Een open plek hoger op de oever, verscholen door de bomen, verraadt dat hier vaker gekampeerd is. Nadat we de boten hebben uitgeladen en onze lokale gidsen samen met Paul en Rampi het kampement opzetten is de

vangdrang tot een hoogtepunt gestegen. Hengels uit de koker, molens en reels erop en al snel worden er een paar grote piranha's gevangen, die met het nodige ontzag door Chris en Maarten bekeken worden. Het zijn hun eerste piranhavangsten. Stuk filet aan de haak van de meervalhengel en binnen vijf minuten heeft Chris zijn eerste roodstaartmeerval gevangen, gevolgd door kleine tijgermeerval. Met de piranha erbij heeft hij nu al drie nieuwe vissoorten op zijn naam staan!

Na een late lunch gaan we nog even een paar uurtjes het water op met onze meervalhengels. Een paar diepe plekken, niet al te ver van het kamp vandaan, leveren meteen behoorlijk wat actie op. Veelal kleine roodstaarten, maar ook een hele mooie tijgermeerval voor Chris. Een veelbelovend begin!

WORDT VERVOLGD!

Dat krijgt een vervolg als we de volgende ochtend stroomafwaarts gaan richting twee kreek, terwijl de andere boot met Wil en Maarten een ondiep, rotsachtig gedeelte gaat afvissen, op zoek naar peacock bass. Bij de monding van de eerste kreek knallen er meteen twee peacock bass op onze topwaters, weer een soort erbij voor Chris. Als we de kreek verder invaren worden we begroet door een groep reuzenotters die nieuwsgierig als ze zijn, ons luidruchtig vermaken. Met zo'n groep otters is de kans op anjoemara nihil (hun lievelingsvoedsel) en we gaan snel door naar de volgende kreek. Op kunstaas geen actie, maar we zien wel de nodige

Op weg naar ons basiskamp.

Genoeg actie!

Maarten met zijn eerste tijgermeerval – blij!

bellen bovenkomen in de monding, op een plek tegen de kant, net buiten de stroming. Als we beide een stuk filet laten zakken heeft Chris meteen beet. Een grote vis! Anjoemara? Het blijkt een prachtig getekende stekelrog te zijn, die met respect behandeld moet worden vanwege de grote, vervaarlijke giftige stekel. Terwijl ik toekijk of alles goed gaat heb ik niet in de gaten dat mijn lijn naar links, richting takkenbos, is gaan 'lopen'. Een seconde later sta ik met een tot in het handvat gekromde hengel, maar tevergeefs. De vis, waarschijnlijk een grote anjoemara, is al diep de takkenjungle in verdwenen. Nog wat

balend van deze gemiste kans neem ik foto's van een breedlachende Chris met zijn prachtige rog en varen we daarna dieper de kreek in. Dat levert gek genoeg niets op. Volgens Rampi staat het water te hoog, maar wellicht dat in het donker er wel een paar grote anjoemara's de kreek intrekken om in de duisternis te jagen. Wordt op zeker vervolgd!

JUNGLEVISSSEN

De laatste paar uur voor een lunchbreak in het kamp driften we de rivier verder af, terwijl we ondertussen onze topwaters op elk mogelijke stek werpen, in de hoop op een

Prachtige zoetwaterstekelrog voor Chris. Wel oppassen!

Een luidruchtige familie reuzenotters.

We worden geterroriseerd door monsterlijk grote piranha's.

Junglevissen in kreek op anjoemara-gaaf!

Zonder onze inheemse gidsen zouden we nergens zijn, zeker niet in het donker in de jungle.

mooie peacock bass, maar het zijn vooral monsterlijk grote zwarte piranha's die ons het leven zuur maken. Maar Nak, een van onze gidsen uit het dorp, weet nog een andere, kleine verscholen kreek en als we daar aankomen zien we dat de ingang geblokkeerd wordt door een omgevallen boom. Dus de boot uit en ieder met een hengel te voet de jungle in, en Nak met een machete, ons wijzend op de vervaarlijke, vlijmscherpe stekels van palmen. De kreek is nauwelijks 10 meter breed en bezaaid met omgevallen bomen, maar bij een rotsblok is een open stuk van een paar vierkante meter breed. We glibberen naar beneden, prikken een stuk filet op de haak en in mijn ooghoek zie ik plots naast me een zwarte schim opduiken. Anjoemara! Ik laat mijn filet zakken die vrijwel direct uit beeld verdwijnt, hangen! Met de slip dicht kan de vis maar een ding doen, springen en nog eens. Het tumult wordt alleen maar groter als ook Chris binnen een seconde een anjoemara aan het drillen is. Het water wordt tot schuim geslagen, maar uiteindelijk kunnen we ieder een mooie vis landen en kan Chris weer een vis van zijn lijstje schrappen. Dat gaat lekker zo!

Verderop in de kreek haken we ieder nog een paar vissen, en kunnen er nog een paar landen in de kleine stukken open water. Met recht junglevissen! Terug in het kamp horen we dat Maarten en Wil wel een paar mooie grote, prachtige gekleurde peacocks hebben gevangen. De lach op het gezicht van Maarten was vanaf het moment van vertrek uit Nederland al groot, maar is nu zo mogelijk nog groter...

De middag en avond wordt weer gebruikt voor de visserij op meerwal. Wederom behoorlijk wat actie van veelal wat kleinere vissen. De stroming is met het hoge water behoorlijk pittig en we kunnen niet overal even makkelijk ankeren in de gaten die hier zo'n 12-20 meter diep zijn. In de avond gooien we ook nog even een hengel uit in het gat voor het kamp, krijgen daar ook de nodige aanbeten, maar een verzonken boom en een steil talud zorgen ervoor dat we een aantal (betere) vissen verspele. Dan moet het morgenochtend maar gebeuren, kijken of de grote roodstaartmeervallen dan meer trek

Wil met een prachtige tijgermeerval, gevangen in het bijtuurtje voor donker.

hebben. We genieten nog even van sterrenhemel en de stilte en op ons strandje, een stilte die alleen onderbroken wordt door de geluiden van verschillende soorten (boom)kikkers.

WERELDRECORD?

De volgende dag zijn we met het eerste licht op. Terwijl Paul eieren bakt, zijn Chris en Maarten al aasvis aan het vangen en binnen 10 minuten liggen er een stuk of tien piranha's op het strandje. Een kwartier later ben ik samen met Maarten op weg naar de eerste, diepe gaten, terwijl de jungle ontwaakt in de mistflarden als voorbode van een mooie dag. We zien Wil en Chris ankeren in het tweede diep gat bij een splitsing en wij varen een paar honderd meter door. We krijgen gelijk behoorlijk wat actie en ook Maarten kan een mooie tijgermeerval met een lach van oor tot oor voor de camera showen. Zelf los ik een grote

Uniek gebied.

Wil haakt de eerste echt serieuze vis...

vis na de eerste harde run. Balen! Terug in het kamp worden we met een brede grijns verwelkomd door Chris en Wil. Wil heeft een monsterlijk grote roodstaartmeerval gevangen. Eentje van wereldrecord-formaat! 147 cm lang en ongelooflijk breed en dik. Ik schat de vis op zeker 65 kg, misschien zelfs wel 70 kg als ik de foto's bekijk op de camera van Chris. In ieder geval niet in je eentje te tillen, zeker niet op de plek waar ze foto's hebben moeten maken. Helaas geen mooi strandje in de buurt, maar dat mag de pret niet drukken. Een roodstaartmeerval van dat formaat stond bovenaan het verlanglijstje van Wil en zijn trip kan na twee dagen al niet meer stuk! Je begrijpt dat bij het zien van het monster van wil de visdrang tot een hoogtepunt is gestegen. Het zijn niet alleen beresterke meervallen maar ook nog eens fotogenieke vissen met die grote 'rode' staart.

NACHTELIJKE MONSTERS

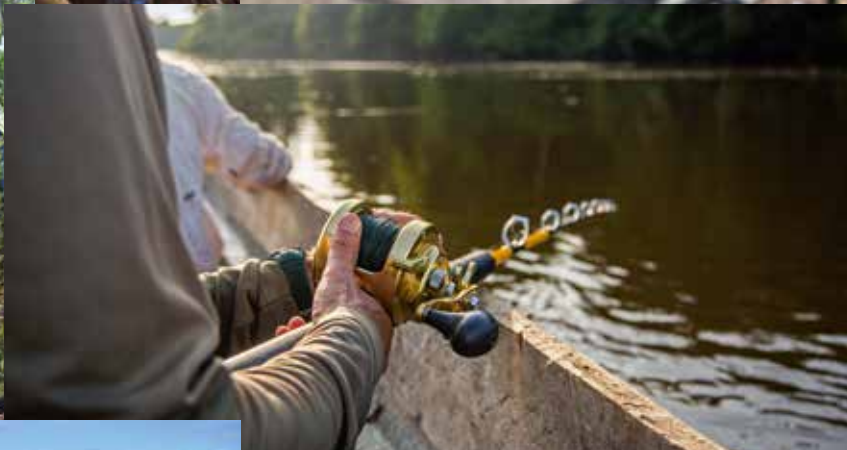
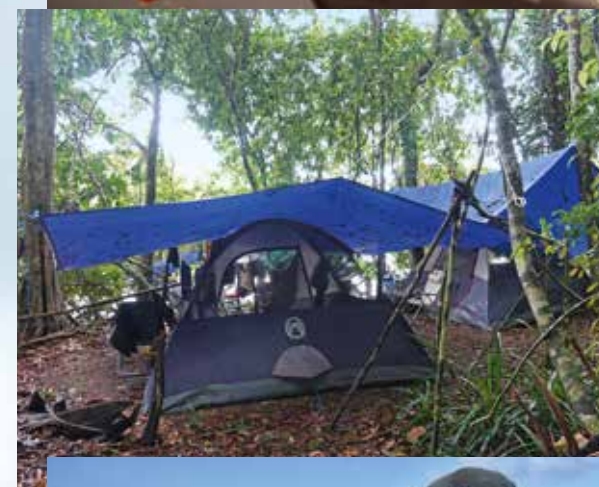
Vrijwel elke dag gebeurt er wel iets bijzonders. Maarten verspeelt de derde dag een hele grote rood-

Een monster van wereldrecordformaat en niet te tillen!

staartmeerval na een dril van een kwartier... doordat zijn dikke nylon snagleader net onder zijn FG-knoop door een piranha wordt doorgebeten! Waarschijnlijk veroorzaakte die verdikking toch wat turbulentie in het water en kon een piranha het niet laten om daar even zijn messcherpe gebit in te zetten. Domme pech! Ik heb minder pech als ik samen met Wil tegen het donker de ingang van de kreek bezoek waar ik de eerste ochtend een mooie vis verspeelde. Terwijl Wil nog een onderlijn aan het bevestigen is laat ik mijn filet net buiten de stroom zakken. Het duurt

geen 10 seconden of mijn lijn begint weg te lopen en breekt na de aanslag de hel losbreekt als een 10 kg+ anjoe-mara bijna de boot inspringt. Gelukkig gaat alles goed en na de zoveelste acrobatische sprong kan Wil de boga-grip om de brede onderkaak vouwen. Maar het wordt nog beter. Binnen 10 seconden haak ik een nog grotere vis, die met de nodige moeite ook veilig in de boot belandt. Prachtig zo'n prehistorisch monster! Voordat Wil zijn filet in het water heeft sta ik nummer drie te drillen, het moet niet gekker worden! Gelukkig weet ook Wil even later een mooie vis te landen. Je

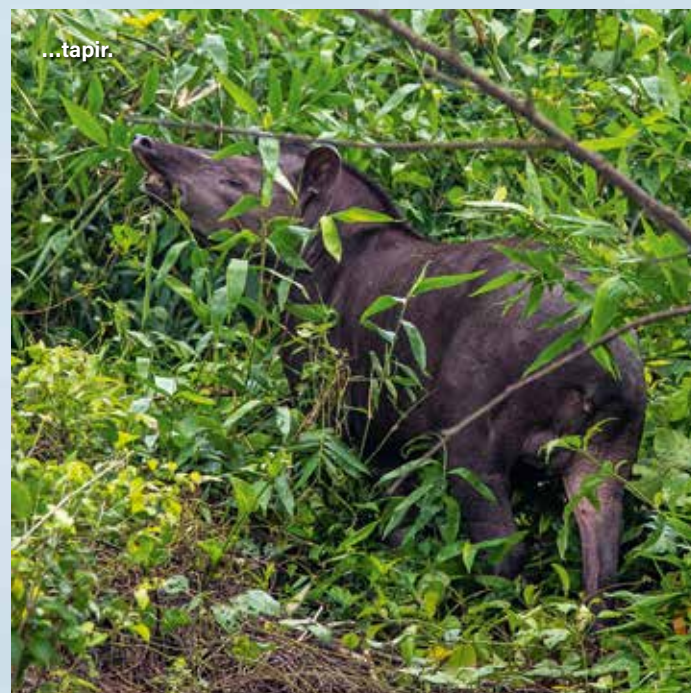

Nachtelijk monster op twee meter bij de boot vandaan gehaakt – chaos!

Zwarte kaaiman...

...tapir.

Bij de tiende worp wat het toch raak!

begrijpt dat het biertje die die avond extra goed smaakt!

ROODSTAART MANIA

De diepe stekken dicht bij het kamp laten het na de eerste dagen afweten en we verleggen onze focus verder stroomopwaarts en -afwaarts. Het gebied stroomafwaarts ken ik nog van onze vorige trip, waar ook een wat grotere kreek ligt. Vorige keer vingen we in de ingang goed vis, maar helaas verder in de kreek nauwelijks actie door het te hoge water. Dat zal waarschijnlijk dit keer niet beter zijn, maar de hoop is toch dat we in de ingang misschien wat actie krijgen op (oppervlakte)kunstaas. Het is zo'n anderhalf uur varen en we vertrekken daarom al met twee boten bij het eerste licht.

Irriteren met luidruchtige ratelaars...

...en dat werkt!

De dag begint veelbelovend als we een kaaiman spotten op een strandje en even later in alle rust een grazende tapir op de kant kunnen bewonderen. Bij de monding van de kreek aangekomen zijn de verwachtingen hooggespannen, maar helaas geen enkele actie op kunstaas in de monding van de kreek. Wel spotten de gidsen een jaguar (die wij helaas niet kunnen ontdekken...) en verder de kreek in weer een luidruchtig onthaal van een groep nieuwsgierige reuzenotters. Het wordt al met al een

prachtige dag als we ons concentreren op de bodemvisserij want elke keer als we ons aas inwerpen in een diep(er) gat krijgen we binnen een paar minuten een aanbeet van prachtige, beresterke roodstaartmeervallen. Meest middelmaat vissen tot zo'n 15-20 kg, maar Chris haakt net voor de middag, net nadat ik daarvoor een grote vis verspeel, een hele mooie van zo'n 25-30 kg. Dit keer wel met een strandje om de hoek, dus dat levert prachtige platen op. Met zo'n 15 meervallen op de teller (in onze

boot) gaan we terug naar het kamp, maar niet voordat we nog even een poging doen op peacock bass. Dat zorgt nog voor heel wat spektakel. Op oppervlakte kunstaas, maar ook op luidruchtige ratelaars. Ongekend hard die aanbeten, dat smaakt naar meer!

KERS OP DE TAART

Het weer begint wat om te slaan en we krijgen te maken met meer regenbuien en het water stijgt met de dag. Niet waarop gehoopt. Ons strandje is

De indrukwekkende 'bultrug' roodstaart van Chris.

Ongelooflijk hoe breed roodstaarmeervallen zijn.

Kleurrijk, indrukwekkend... en megasterk!

beetje bij beetje aan het verdwijnen en Paul staat tot zijn enkels in het water in zijn keukentje. Maar gelukkig heeft dat (nog) niet echt invloed op de vis-

We waren nog net op tijd wat timing betreft...

De volgende dag zou het strandje helemaal verdwenen zijn.

serij, al is het wel de doodsteek voor de visserij op anjoemara. Als kers op de taart vangen Chris en ik beide ook nog een hele mooie, dikke roodstaartmeerval. Die van Chris spant de kroon met zijn hoge rug en omvang van 130 cm. Die van mij vang ik op een prachtige, fotogenieke stek met grote granieten rotsen waar ik tijdens de vorige trip in het donker een paar mooie anjoemara's ving en ook een grote roodstaartmeerval op minder dan een meter water.

Het gevolg van het stijgende water, dat ook steeds troebeler wordt, is wel dat de pauwebaarzen niet meer vol op het kunstaas klappen, maar het vaker met hun bek dicht uit het water koppen. Iets met paai, nestbescherming? Chris en Maarten maken een middag mee dat ze zeker 15 oppervlakte explosies krijgen, maar geen één vis in de boot. Maar ook dat kan de pret niet drukken. Een aanbeet afdwingen lukt alleen nog door ze constant te treiteren met luidruchtige oppervlakteaasjes... of met een ratelaar met dikke kogels. En waar er eentje zit, weet je dat de tweede ook in de buurt zit. Mannetje en vrouwtje... Verslavende visserij! Het gemiddelde formaat van de peacockbaarzen is verrassend groot, met uitschieters tot 4-5 kg met een enkele

zelfs nog zwaarder. Verder hebben we ook nog de grootste lol met de visserij op pacu in de stroomversnellingen, die we met stukjes krab vangen. Wat een krachtpatsers zijn dat zeg!

GEWELDIG!

De laatste nacht regent het weer 10 uur ononderbroken en de volgende morgen zien we dat het strandje compleet verdwenen is. Het water is afgelopen uren zeker nog een meter gestegen... Met pijn in ons hart pakken we alles (nat) in, tijd om weer naar de bewoonde wereld te gaan. In al die tijd hebben we verder niemand gezien, geen enkel ander bootje, alleen maar jungle en dieren om je heen. Geweldig! Terwijl we terugvaren en het hoge, bruine water zien dat nu vrijwel alle rotsen onder water heeft gezet, beseffen we dat we net op tijd zijn geweest. Een prachtige trip, met prachtige vissen. Bedankt Paul! Voor de kunstaasvisserij op anjoemara moeten we nog een keer terugkomen als het water echt laag staat... maar dat is tegenwoordig niet meer te timen. Bij terugkomst in Paramaribo hoor ik dat ook in Guyana en Brazilië te kampen hebben met extreem hoog water... en dat in de droge tijd! ■